

הלפגוט נשלח לסייע למעפילי אקסודוס 1947 במחנות המעצר בגרמניה

במחנה מורגשת תכונה לקראת ראש השנה. מתפללים בחצר המחנה. אחרי התפילה, משמסר הרמן דרישת שלום חמה מאנשי ברגן-בלזן, מתקרבים אליו האנשים שבמשך היום גילו התאפקות ובחנו אותו בחשדנות. למחרת היום הפגישה אינטימית יותר. מסתבר שנודע לאנשים כי רב זה אינו פועל בשירות האנגלים. האנשים מבקשים את הרב לספק להם עיתונים וספרים. הוא מבקר בכל ביתן וביתן ומשוחח עם דייריהם. לבסוף הוא נפרד מעליהם וחוזר ברגל לפפנדורף, לעשות שם את יומו השני של החג. שם, ליד התורן, שעליו התנוסס הדגל הלאומי, הוכן דוכן לשני הרבנים. הם עוברים לפני התיבה, מתפללים ונואמים. הרמן, שאין לו חתימת-זקן, מושך במיוחד את הצעירים, ואילו הרב מייזלס המזוקן והחובש שטריימל – מושך את החסידים. "מעפילים!" פנה אליהם הרמן בסיום הדרשה, "החזרתם את הכבוד לעם היהודי... בוא יבוא יום ובגאווה תספרו לילדיכם ולנכדיכם... גם אני הייתי בין המעפילים באקסודוס 1947!

בערב נפגשים הרבנים עם הנוער מן הזרמים השונים. חסידים פותחים בשירים ובמחולות, והרבנים רוקדים ושרים איתם. מן המגדלים מסתכלים הזקיפים בתמהון. הלילה אפל. רק הכוכבים מאירים, וכמוהם נוגהים פני האנשים במחנות.

(צבי עזריה-הלפגוט, **עדים אנחנו**, ע' 178-179)